

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Handhaving	5
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Natuurbescherming	11
Overig omgevingsrecht	11
Ambtenarenrecht	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Bijstand	14
Sociale zekerheid overig	14
TOZO, NOW, TOFA	14
Bestuursrecht overig	17
APV-Evenementenvergunning	17
Studiefinanciering	17
Wegenverkeerswet	18
Vreemdelingenrecht	18
Regulier	18
MVV	21
Asiel	21
Richtlijnen en verordeningen	22
Toezicht en vrijheidsontneming	23
Vreemdelingenbewaring	24

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 855

MK ABRS, 25-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3957](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoogeveen, verweerder.

Awb 3:18, 6:12 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.12 lid 1 onder a sub 2

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 9

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit op aanvraag omgevingsvergunning. I.c. wordt er vanuit gegaan dat de rechtbank het bestreden besluit heeft herroepen, zodat alsnog de uitgebreide voorbereidingsprocedure zou worden gevolgd volgens artikel 3.10, eerste lid, onder a, van de Wabo. De vraag binnen welke termijn het college ter uitvoering van de rechtbankuitspraak een nieuw besluit op de aanvraag moest nemen, moet worden beantwoord aan de hand van de voor de uitgebreide voorbereidingsprocedure geldende termijnen. Wat [appellant] aanvoert over de toepasselijkheid van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang gezien met artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor, maakt dit niet anders, omdat in deze procedure over het niet tijdig nemen van een besluit ter uitvoering van de rechtbankuitspraak, die uitspraak bepalend is.

[...] [appellant] heeft beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit door het college op de aanvraag om een omgevingsvergunning voor het realiseren van 16 appartementen [...] naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 30 maart 2022 [...]. [...]

4. [appellant] heeft beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op de aanvraag door het college naar aanleiding van de rechtbankuitspraak. [...]

4.1. In de rechtbankuitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat het college niet bevoegd was om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang gezien met artikel 4, aanhef en onderdeel 4, van bijlage II van het Bor van het bestemmingsplan af te wijken. Dat gebrek kleefde zowel aan het besluit van 1 april 2021 als aan het besluit van 24 april 2020. De rechtbank heeft vervolgens zelf in de zaak voorzien door deze besluiten te vernietigen respectievelijk te herroepen. De Afdeling gaat er vanuit dat de rechtbank het besluit van 24 april 2020 heeft herroepen, zodat alsnog de uitgebreide voorbereidingsprocedure zou worden gevolgd volgens artikel 3.10, eerste lid, onder a, van de Wabo.

De vraag binnen welke termijn het college ter uitvoering van de rechtbankuitspraak een nieuw besluit op de aanvraag moest nemen, moet - gelet op het voorgaande - worden beantwoord aan de hand van de voor de uitgebreide voorbereidingsprocedure geldende termijnen. Wat [appellant] aanvoert over de toepasselijkheid van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang gezien met artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor, maakt dit niet anders, omdat in deze procedure over het niet tijdig nemen van een besluit ter uitvoering van de rechtbankuitspraak, die uitspraak bepalend is.

4.2. In artikel 3:18, eerste lid, van de Awb is bepaald dat een besluit op aanvraag zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk zes maanden na ontvangst van de aanvraag, moet worden genomen. Deze termijn begon in dit geval te lopen op de dag na verzending van de rechtbankuitspraak. Omdat de rechtbankuitspraak op 30 maart 2022 is verzonden, begon de termijn dus te lopen op 31 maart 2022. Gelet op het bepaalde in artikel 3:18, eerste lid, van de Awb moest op 30 september 2022 een nieuw besluit op de aanvraag worden genomen. De ingebrekestelling van [appellant] van 9 augustus 2022

was dus prematuur en daardoor is niet voldaan aan de vereisten uit artikel 6:12, tweede lid, van de Awb voor het indienen van een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit.

5. Gelet op het voorgaande concludeert de Afdeling dat het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit niet-ontvankelijk is. [...]

JnB 2023, 856

ABRS, 25-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3935](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 4:17

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. wordt geoordeeld dat het college terecht het verzoek van [appellant] om hem een dwangsom toe te kennen heeft afgewezen. Als een bestuursorgaan een bezwaarschrift niet heeft ontvangen, kan niet worden geoordeeld dat het nalatig is om tijdig op het bezwaar te beslissen. De omstandigheid dat per post verzonden stukken in de regel op het daarop vermelde adres worden bezorgd, rechtvaardigt het vermoeden van ontvangst van het bezwaarschrift door het college. Aangezien [appellant] de verzending van het bezwaarschrift aannemelijk heeft gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van het college dit vermoeden te ontzenuwen. Hiertoe is niet vereist dat het college aannemelijk maakt dat het bezwaarschrift niet is ontvangen; voldoende is dat op grond van hetgeen het aanvoert de ontvangst redelijkerwijs kan worden betwijfeld. I.c. kan de ontvangst van het bezwaarschrift door het college redelijkerwijs worden betwijfeld. Na ontvangst van het bezwaarschrift op 6 februari 2021 en de ontvangst van de nadere gronden behorend bij het bezwaarschrift op 2 maart 2021 heeft het college op 18 maart 2021 alsnog op het bezwaar van [appellant] beslist.

JnB 2023, 857

ABRS, 18-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3862](#)

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 1:2

Wet basisregistratie personen (hierna: Wet brp) 2.60

BELANGHEBBENDE. Ook anderen dan de ingezetene of de betrokkene om wiens gegevens in de brp het gaat, kunnen worden aangemerkt als belanghebbende. Verwijzing naar de uitspraken van de ABR van 20 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3910](#) en 19 april 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1522](#). Uit de wetsgeschiedenis kan ook niet worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd om alleen degene om wiens gegevens het gaat, als belanghebbende aan te merken bij de besluiten waartegen op grond van artikel 2.60 van de Wet brp bezwaar en beroep open staan (Kamerstukken II, 2011/12, 33 219, nr. 3, blz. 120). De kring van beroepsgerechtigden is dus niet beperkt tot de betrokkene, als bedoeld in de Wet brp. I.c. gaat het om een ambtshalve inschrijving van de dochter van [appellant] op het adres van [appellant]. [appellant] kan hiervan, als bewoner en eigenaar van die woning, directe gevolgen ondervinden, bijvoorbeeld op het gebied van administratie, toeslagen en belastingen. Verder is niet uitgesloten dat de inschrijving gevolgen heeft voor het recht op (het ongestoord genot van) zijn eigendom. Geoordeeld wordt dat [appellant] belanghebbende is bij het bestreden besluit.

JnB 2023, 858

MK ABRS, 19-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3870](#)

Awb 8:15

WRAKING. Afwijzing verzoek om wraking. I.c. wordt geconstateerd dat Programmrot AmplificA SàrL (hierna: PAS) geen verzoek om wraking heeft ingediend wegens (een schijn van) partijdigheid van de staatsraad. Geoordeeld wordt dat PAS de mogelijkheid om een verzoek om wraking in te dienen, gebruikt om de staatsraad ertoe te bewegen de zaak op een bepaalde wijze inhoudelijk te behandelen, volgens haar zeggen wegens het recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Daar is echter de wrakingsprocedure niet voor bedoeld. Dat PAS vreest dat de staatsraad voornemens is zichzelf onbevoegd te verklaren of om een andere reden niet zal toekomen aan een inhoudelijke behandeling van haar zaak, betekent niet dat geen sprake is van een doeltreffende voorziening in rechte. Voor zover PAS betoogt dat de opstelling van de staatsraad door zich ter zitting onder meer niet uit te laten of hij zichzelf bevoegd zal achten en of hij voornemens is de door PAS gewenste prejudiciële vragen te stellen, getuigt van vooringenomenheid, is daarvan geen sprake. Door ter zitting niet vooruit te lopen op de uitspraak, wordt juist (een schijn van) vooringenomenheid voorkomen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2023, 859

ABRS, 18-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3853](#)

Belastingdienst/Toeslagen

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. AANVULLENDE SCHADEVERGOEDING. Nihilstelling voorschot huurtoeslag. I.c heeft appellante] in hoger beroep om aanvullende schadevergoeding verzocht. De redelijke termijn voor een procedure in drie instanties in zaken zoals deze is in beginsel niet overschreden als die procedure in haar geheel niet langer dan vier jaar heeft geduurd. De in aanmerking te nemen termijn eindigt door een besluit waarmee volledig tegemoet wordt gekomen aan het (hoger) beroep van een appellant als vaststaat dat de appellant geen belang meer heeft bij de behandeling van het (hoger) beroep en er door het tegemoetkomende besluit geen beroep van rechtswege voor een derde is ontstaan. De redelijke termijn loopt niet door als de bestuursrechter alleen nog moet beslissen over een verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn of om vergoeding van proceskosten. Verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 2 september 2022, [ECLI:NL:HR:2022:1128](#). Er is geen aanleiding voor een aanvullende schadevergoeding omdat de totale duur van de procedure niet langer dan vier jaar heeft geduurd.

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2023:3854](#).

JnB 2023, 860

ABRS, 25-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3949](#)

het college van burgemeester en wethouders van Den Haag,
verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

REDELIJKE TERMIJN. Indien in een zaak de zogenoemde judiciële lus is toegepast wordt de overschrijding van de redelijke termijn in beginsel volledig toegerekend aan het bestuursorgaan, tenzij in de rechterlijke fase de redelijke behandelingsduur is overschreden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2023, 861

MK ABRs, 25-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3954](#)

college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1 lid 2, 5:32b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1

HANDHAVING. WABO. OVERTREDING. OVERTREDER. FUNCTIONEEL PLEGER. I.c. wordt geoordeeld dat het gebruik van een accommodatieschip als logiesaccommodatie voor tijdelijke werknemers in strijd is met het bestemmingsplan. Appellante kan als functioneel pleger van dit gebruik worden aangemerkt. Als eigenaar van het accommodatieschip kan appellante er over beschikken of het met het bestemmingsplan strijdige gebruik kon plaatsvinden en heeft zij, in de wetenschap waarvoor het accommodatieschip zou worden gebruikt, ook aanvaard dat de verboden gedraging zou plaatsvinden.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [appellante] een last onder dwangsom opgelegd vanwege het plaatsen en in gebruik nemen als logiesaccommodatie van het [accommodatieschip] [...] zonder te beschikken over de daarvoor benodigde omgevingsvergunning.

[...] 5.1. [...] Aangezien de personen die op [accommodatieschip] verbleven werkzaam waren bij de bouw van het windturbinepark in het IJsselmeer past het verstrekken van nachtverblijf op [accommodatieschip] in ieder geval niet binnen de doeleindenomschrijving van artikel 18, eerste lid, van de planregels. Dat betekent dat dit gebruik is verboden ingevolge artikel 18, vierde lid, van de planregels. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het gebruik van [accommodatieschip] als logiesaccommodatie voor tijdelijke werknemers in strijd is met het bestemmingsplan. [...]

5.2. De rechtbank heeft verder terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat [appellante] niet als overtreder in de zin van artikel 5:1, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan worden aangemerkt. Weliswaar is [appellante] niet degene die [accommodatieschip] in strijd met artikel 18 van het bestemmingsplan gebruikt voor het verstrekken van logies aan werknemers, maar naar het oordeel van de Afdeling kan [appellante] als functioneel pleger van het met het bestemmingsplan strijdige gebruik van [accommodatieschip] worden aangemerkt.

[...] Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is overtreder in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek verricht. Voor beantwoording van de vraag of een ander dan degene die de verboden handeling fysiek verricht als functionele pleger van de overtreding kan worden aangemerkt, is de Afdeling aangesloten bij de criteria van de Hoge Raad voor de toerekening van

verboden gedragingen aan rechtspersonen, waarbij van belang is of een gedraging heeft plaatsgevonden in de sfeer van de rechtspersoon. Daarvan kan sprake zijn indien zich een of meer van de navolgende omstandigheden voordoen:

- a) het gaat om een handelen of nalaten van iemand die hetzij uit hoofde van een dienstbetrekking hetzij uit anderen hoofde werkzaam is ten behoeve van de rechtspersoon,
- b) de gedraging past in de normale bedrijfsvoering of taakuitoefening van de rechtspersoon,
- c) de gedraging is de rechtspersoon dienstig geweest in het door hem uitgeoefende bedrijf of in diens taakuitoefening,
- d) de rechtspersoon vermocht erover te beschikken of de gedraging al dan niet zou plaatsvinden en zodanig of vergelijkbaar gedrag werd blijkens de feitelijke gang van zaken door de rechtspersoon aanvaard of placht te worden aanvaard, waarbij onder bedoeld aanvaarden mede begrepen is het niet betrachten van de zorg die in redelijkheid van de rechtspersoon kon worden gevergd met het oog op de voorkoming van de gedraging. Vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 31 mei 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2067](#) en het arrest van de Hoge Raad van 21 oktober 2003, [ECLI:NL:HR:2003:AF7938](#) (Drijfmest-arrest), zoals verduidelijkt in het arrest van de Hoge Raad van 26 april 2016, [ECLI:NL:HR:2016:733](#).

[appellante] is eigenaar van [accommodatieschip]. Het ter beschikking stellen van dit hotelschip met 85 hutten als zelfvoorzienende logiesaccommodatie past in de normale bedrijfsvoering van [appellante]. [appellante] heeft [accommodatieschip] zelf naar de kade versleept en daar afgemeerd. Uit de met [bedrijf] gesloten overeenkomst van gebruik van 30 augustus 2020 blijkt dat [accommodatieschip] ter beschikking wordt gesteld om deze in gebruik te nemen als hotelschip en dat [appellante] zal zorgdragen voor de daarvoor benodigde vergunningen en verzekeringen. Aangezien [bedrijf] voor het gebruik een vergoeding verschuldigd was, was de verboden gedraging in zoverre dienstig aan [appellante]. De gebruiksovereenkomst is namens beide vennootschappen ondertekend door [persoon], enig aandeelhouder en directeur van FXX-K Holding B.V., waar beide vennootschappen onder vallen. Ook uit de omstandigheden dat [appellante] vanaf medio 2019 met de gemeente in gesprek was over het mogelijk maken van de logiesaccommodatie voor tijdelijke arbeidskrachten en dat zij de aanvraag om omgevingsvergunning daartoe heeft ingediend, blijkt dat zij actief betrokken was bij het in gebruik nemen van [accommodatieschip] als logiesaccommodatie voor tijdelijke arbeidskrachten. Gelet op het voorgaande kon [appellante] er over beschikken of het met het bestemmingsplan strijdige gebruik kon plaatsvinden en heeft zij, in de wetenschap waarvoor [accommodatieschip] zou worden gebruikt, ook aanvaard dat de verboden gedraging zou plaatsvinden. Daarom is de Afdeling van oordeel dat [appellante] als functioneel pleger aangemerkt kan worden.

5.3. [appellante] had het als eigenaar van [accommodatieschip] verder in haar macht om de overtreding ongedaan te maken. De contractuele verhouding van [appellante] met de exploitant [bedrijf] vormt geen beletsel om de last uit te voeren. De Afdeling verwijst hiervoor naar haar uitspraken van 11 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1793](#), en 26 april 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1244](#). Dat [appellante] de exploitant alleen kon dwingen om het gebruik te staken door de tussen hen gesloten overeenkomst van gebruik te laten ontbinden of vernietigen, komt voor haar risico. [...]

JnB 2023, 862

MK ABRS, 25-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3950](#)

burgemeester van Heerlen.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. WONINGSLUITING. EVENREDIGHEID. NOODZAAK. EVENWICHTIGHEID. I.c. heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de burgemeester sluiting van de woning voor zes maanden evenwichtig heeft mogen achten. Appellante is psychisch zeer kwetsbaar, heeft beperkte financiële mogelijkheden en staat onder bewind. De mogelijkheid om weer in de woning terug te keren na de sluiting en de plaatsing van de overtreder op een zwarte lijst zijn omstandigheden die bij de beoordeling van de evenwichtigheid van de sluiting moeten worden betrokken. Een eventuele (tijdelijke) opvang die het expertiseteam zou kunnen regelen, is i.c., gezien de kwetsbare situatie van appellante, te onzeker.

[...] Evenwichtigheid

[...] 5.8. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de burgemeester sluiting van de woning voor zes maanden evenwichtig heeft mogen achten. De burgemeester is dan ook ten onrechte tot het besluit tot sluiting van de woning overgegaan. Daarvoor acht de Afdeling het volgende van belang.

5.9. [appellante] leidt een geïsoleerd bestaan en voelt zich alleen veilig in haar eigen huis, met weinig contacten met anderen. Vaststaat en niet in geschil is dat [appellante] bekend is met mentale klachten zoals stress, spanning, hartkloppingen, paniekaanvallen en agorafobie. Voor deze klachten is zij door de huisarts in maart 2020 doorverwezen naar de praktijkondersteuner en gebruikt zij oxazepam. Dit heeft zij onderbouwd met stukken. [appellante] is aldus psychisch zeer kwetsbaar en dit betwist de burgemeester niet. Deze kwetsbaarheid betekent dat de aanwezigheid van drugs in de woning haar slechts in beperkte mate kan worden verweten. Die kwetsbaarheid brengt verder mee dat haar draagkracht voor het omgaan met de gevolgen van het tijdelijk moeten verlaten van de woning tijdens de sluiting beperkt is. Die gevolgen zijn gelegen in het mogelijk niet meer kunnen terugkeren in de woning omdat de woningbouwvereniging de huurovereenkomst opzegt en de plaatsing op de zwarte lijst. Naast haar psychische kwetsbaarheid heeft [appellante] met stukken onderbouwd dat zij beperkte financiële mogelijkheden heeft en dat zij onder bewind staat.

Zoals volgt uit de overzichtsuitspraak en latere uitspraken van de Afdeling zijn voorts de mogelijkheid om weer in de woning terug te keren na de sluiting en de plaatsing van de overtreder een zwarte lijst, als gevolg waarvan zij voor een bepaalde duur geen nieuwe sociale huurwoning kan huren, omstandigheden die bij de beoordeling van de evenwichtigheid van de sluiting moeten worden betrokken. De Afdeling volgt de redenering van de rechtbank dat de burgemeester hier minder of geen waarde aan hoeft te hechten, omdat dit gevolgen zijn van het aantreffen van drugs in de woning en niet van de sluiting, dan ook niet. Ook de redenering van de rechtbank dat [appellante] dit laatste gevolg 'zelf in de hand heeft' door de huur op te zeggen gaat in dit verband niet op. Dit opzeggen zou dan immers een gedwongen opzeggen inhouden om één van de negatieve gevolgen van de sluiting van de woning, die mogelijk ook nog onrechtmatig kan worden bevonden, te voorkomen.

5.10. Op de zitting heeft de burgemeester nog een keer bevestigd dat de woningbouwvereniging bij een woningsluiting altijd overgaat tot buitengerechtelijke ontbinding van de huurovereenkomst waardoor bij een woningsluiting van een sociale huurwoning vervangende woonruimte moet worden gezocht en de voormalig huurder op een zwarte lijst van de woningbouwvereniging komt te staan.

Hierdoor komt deze gedurende een bepaalde tijd niet in aanmerking voor een andere sociale huurwoning. De burgemeester heeft ook op de zitting erkend dat de financiële ruimte van [appellante] zeer beperkt is en dat het vinden van vervangende woonruimte ook daardoor niet eenvoudig zal zijn. Hierover heeft de burgemeester gezegd dat wel altijd alles in het werk wordt gesteld om te voorkomen dat personen zoals [appellante] op straat komen te staan, bijvoorbeeld door het invoeren van het expertiseteam dat dan kan meekijken naar een woonoplossing. De burgemeester heeft echter niet duidelijk kunnen maken wat dit in deze concrete situatie voor [appellante] betekent. Een eventuele (tijdelijke) opvang die het expertiseteam voor haar zou kunnen regelen, is gezien de kwetsbare situatie van [appellante] te onzeker. De verwijzing van de burgemeester naar het Loket Housing via de Levantogroep is onvoldoende overtuigend omdat, zoals [appellante] heeft gesteld over de online voorwaarden van deze organisatie(s), dit voornamelijk gaat over personen met meervoudige problematiek die bij het wonen zelf extra begeleiding nodig hebben zoals dak- en thuislozen of personen met conflicten. Ook de burgemeester kon op de zitting niet met zekerheid stellen dat [appellante] daadwerkelijk in aanmerking zou komen hiervoor en of zij onder die doelgroep valt.

5.11. Gelet op al het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat de nadelige gevolgen van het besluit van de burgemeester tot sluiting van de woning van [appellante] onevenredig is in verhouding tot het met het besluit te dienen doel. [...]

JnB 2023, 863

Voorzieningenrechter ABRS, 24-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3915](#)

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder b

HANDHAVING. BESTEMMINGSPLAN. GEBRUIK. AANLEGGEN. GELIJKHEIDSBEGINSEL. De prioritering in het handhavingsbeleid dat handhavend wordt opgetreden in gevallen waarbij hierom door een derde is verzocht, - zoals i.c. -, is niet onaanvaardbaar. Verwijzing naar ABRS 02-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2972](#) r.o. 8.1.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 864

MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-10-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:4884](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Reusel-De Mierden, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, e, i, 2.7

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 2.8

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. NATUURTOESTEMMING. VOORTOETS. Het college kan volstaan met een eigen oordeel over de vraag of op voorhand duidelijk is dat geen natuurtoestemming noodzakelijk is (ofwel, dat het college zelf een voortoets mag maken).

Verwijzing naar ABRS 15-01-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:74](#). De omvang van de wijziging maakt

niets uit voor de zorgvuldigheid waarop de voortoets moet worden uitgevoerd en de mate van zekerheid van de uitkomst van de voortoets. De uitkomst van de voortoets moet volledig zeker zijn. **RAV-EMISSIEFACTOREN. STALSYSTEEM A1.13.** De emissie van het emissiearme stalsysteem A1.13 kan niet met de Rav-emissiefactor voor dat stalsysteem met de vereiste zekerheid worden vastgesteld. Verwijzing naar Rechtbank Oost-Brabant, 08-04-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:1323](#), en ABRS 07-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2557](#). In dit geval wordt een marge of buffer ingebouwd door minder dieren te houden. Mede gelet op het laatste WUR-rapport van juni 2023 wordt geoordeeld dat, ondanks het toepassen van deze marge, het ontbreken van significante gevolgen voor nabijgelegen Natura 2000-gebieden niet met de vereiste zekerheid op voorhand vaststaat.

Het besluit is in strijd met artikel 2.7 van de Wabo.

JnB 2023, 865

Rechtbank Noord-Nederland, 13-10-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:4200](#)

college van burgemeester en wethouders van Terschelling, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12 lid 1 onder a

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. NATUUR. Omgevingsvergunning voor de organisatie van het festival Eilân op Terschelling. Het regelen van overlast door drugsgebruik of alcoholmisbruik valt niet onder de reikwijdte van de Wabo. Deze problemen moeten via de evenementenvergunning worden geregeld. Voorts vereist de planregel niet dat helemaal geen schade aan natuurlijke, landschappelijke en cultuurhistorische waarden mag worden toegebracht. Het artikel vereist dat geen onevenredige afbreuk aan de verschillende waarden mag worden gedaan. I.c. heeft verweerder voldoende rekening gehouden met het voorkomen van schade en het achteraf zoveel mogelijk herstellen van de natuurwaarden. Met de in het voorschrift van de omgevingsvergunning vastgestelde geluidswaarden en over de redelijk beperkte periode, kan niet gesteld worden dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat er geen sprake is van een onevenredige aantasting van het woongenot. De vergunning is voorzien van een toereikende ruimtelijke onderbouwing. Ongegronde beroepen.

JnB 2023, 866

Rechtbank Noord-Holland, 05-10-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:10379](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Texel, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.11, 2.12, 3.10

Wet natuurbescherming (Wnb)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VELLEN HOUTOPSTAND. BEVOEGDHEID. Afwijzing aanvraag omgevingsvergunning voor het vellen van houtopstanden. De beroepsgrond van eiseres dat niet verweerder maar op grond van hoofdstuk 4 van de Wnb het college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Holland het bevoegde gezag is, omdat de locatie buiten de bebouwde kom valt, slaagt niet. Hoofdstuk 4 van de Wnb is ingevoerd ter vervanging van de Boswet en artikel 15 van de Boswet bepaalde dat de gemeenteraad in beginsel niet bevoegd was regels te stellen ter bewaring van bossen en andere houtopstanden welke niet gelegen zijn binnen een bebouwde kom. In de Wnb ontbreekt een soortgelijke bepaling. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wnb blijkt dat de wetgever er uitdrukkelijk voor heeft gekozen om artikel 4.6, waarin een vergelijkbare

bevoegdheidsafbakening stond, niet in werking te laten treden. Er is geen grond om de vergunningsplicht uit het bestemmingsplan in strijd met de Wnb te achten.

JnB 2023, 867

MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-10-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:4987](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e

Wet milieubeheer 7.28 lid 1 onder a

Besluit m.e.r. bijlage A

WABO-milieu. MER. Omgevingsvergunning eerste fase voor het uitbreiden en veranderen van de varkenshouderij annex akkerbouwbedrijf. I.c. wordt geoordeeld dat de aanvraag voor stal 3 moet worden beschouwd als de oprichting van een nieuwe installatie als bedoeld in bijlage A van het Besluit m.e.r.. Het college kan niet verwijzen en vergelijken met de vergunning uit 2008 omdat de daarin vergunde stal 3 is gebouwd in afwijking van deze omgevingsvergunning. Stal 3 had bovendien niet eens in gebruik mogen worden genomen, omdat de stallen 1 en 2 niet zijn uitgerust met een luchtwassysteem. Aan de enkele omstandigheid dat in 2008 een vergunning is verleend voor een stal 3 met minder dan 3.000 vleesvarkens, kan niet het oordeel worden ontleend dat stal 3 reeds daarom is opgericht en dat alleen de wijziging van stal 3 ten opzichte van de vergunning uit 2008 behoeft te worden betrokken bij een toetsing aan de toepasselijke MER-drempel. De uitleg van het college dat de stal nu eenmaal is gebouwd en in gebruik genomen en daarmee is opgericht zou tot gevolg hebben dat vergunninghoudster door illegaal te handelen de MER-plicht zou kunnen omzeilen. Het college heeft, door een beschikking op de aanvraag voor een omgevingsvergunning eerste fase te nemen, gehandeld in strijd met artikel 7.28, eerste lid, onder a, van de Wet milieubeheer.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 25-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3941](#);

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-10-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:4985](#);

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 11-10-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:4232](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 18-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3837](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 868

Rechtbank Noord-Nederland, 13-10-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:4201](#)

Gedeputeerde Staten van Friesland, verweerder.

Habitatrichtlijn 6 lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 2.8 lid 1

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. STIKSTOF. Natuurvergunning voor de jaarlijkse organisatie van het festival Eilân op Terschelling. I.c. wordt geoordeeld dat de aan- en afvaarten van de veerdienst naar Terschelling een belangrijke factor zijn in de totale stikstofuitstoot die door het festival kan worden veroorzaakt. In de jurisprudentie is meerdere malen uitgesproken dat bij het beoordelen van projecten in het kader van de Wnb, gelet op het voorzorgprincipe, dient te worden uitgegaan van “worst case” omstandigheden. Met het toevoegen van slechts 4 extra retourvaarten is ontoereikend gemotiveerd dat daarmee alle mogelijke stikstofdepositie die door het festival wordt veroorzaakt, ook is meegenomen in de Aerius-berekening. Nu de passende beoordeling uitgaat van de Aerius-berekening is daarmee eveneens ontoereikend gemotiveerd dat de stikstofdepositie op de Natura 2000-gebieden geen significante negatieve gevolgen zullen hebben. Gegronde beroepen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Overig omgevingsrecht

JnB 2023, 869

Rechtbank Noord-Nederland, 13-10-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:4162](#)

gedeputeerde Staten van Friesland, verweerder.

Wet milieubeheer 1.2 lid 1 en 2, 1.3 lid 1 en 3

Provinciale milieuverordening Friesland (hierna: PMV) 4.1 lid 1, 4.2, 4.3 onder c, d en i, 4.5 lid 1, 7.2

OVERIG OMGEVINGSRECHT. Ontheffing PMV voor stiltegebied Terschelling voor festival Eilân. Bij een ontheffing als de onderhavige is niet de geluidsbelasting op de geluidsgevoelige objecten bepalend, maar de vraag in welke mate de beide podia lawaai veroorzaken in het stiltegebied. Verweerder heeft zich niet -gemotiveerd- uitgelaten over deze activiteiten en eventuele cumulatie van geluid in het gebied. Verweerder moet bij de onderhavige besluitvorming bepalen wat aanvaardbaar is, dit tegen de achtergrond van de bedoeling van de PMV, namelijk het creëren van een gebied waar geluidhinder wordt voorkomen of beperkt. Nu verweerder dit heeft nagelaten ontbeert het besluit in dat opzicht een draagkrachtige motivering.

Besluit waarbij een ontheffing is verleend op grond van de Provinciale milieuverordening Friesland (PMV) voor stiltegebied Terschelling verleend aan Chasing the Hihat (belanghebbende) ten behoeve

van de jaarlijkse organisatie van het festival Eilân op Terschelling in de periode 2022 tot en met 2025. [...]

4. Eisers en eiseressen zijn het niet eens met het besluit van verweerder. Samengevat hebben zij aangevoerd dat een dergelijk luidruchtig evenement niet past in een stiltegebied. Verder is het besluit onvoldoende gemotiveerd: [...]

4.2. De rechtbank overweegt als volgt.

4.2.1. De wetgever heeft het belangrijk geacht dat in Nederland verschillende gebieden worden aangewezen waar geluidhinder zoveel mogelijk wordt voorkomen of beperkt. Verweerder heeft op grond daarvan -bijna- het gehele Waddengebied als stiltegebied aangewezen.

4.2.2. De rechtbank stelt voorop dat het belang van stilte in het gebied een intrinsieke waarde is, waarbij stilte moet worden begrepen als het geluid dat door de natuur zelf wordt voortgebracht. De wetgever heeft daarbij onderkend dat het noodzakelijk kan zijn om geluid te maken; het voortbrengen van noodzakelijk geluid is toegestaan en daarvoor is geen ontheffing nodig. Niet in geschil is dat het geluid dat door het festival wordt geproduceerd geen noodzakelijk geluid is, zodat voor het voortbrengen van dit geluid in het stiltegebied een ontheffing vereist is. Voor het verlenen van een ontheffing als de onderhavige, dient verweerder naar het oordeel van de rechtbank op grond van artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) inzicht te hebben in het geluid en de effecten daarvan op het stiltegebied.

4.2.3. Verweerder heeft de onderhavige ontheffing onder andere gebaseerd op een geluidsrapportage waarin is berekend wat de effecten zijn van het geluid dat op de verschillende podia wordt voortgebracht op de geluidsgevoelige objecten buiten het stiltegebied. De adviseur heeft aan de hand van de Nota Limburg geconcludeerd dat de geluidsbelasting op de objecten binnen de normen blijven die in de Nota zijn genoemd. De rechtbank is echter van oordeel dat bij een ontheffing als de onderhavige niet de geluidsbelasting op de geluidsgevoelige objecten bepalend is, maar de vraag in welke mate de beide podia lawaai veroorzaken in het stiltegebied. Daar voegt de rechtbank aan toe dat de Nota Limburg niet geschreven is voor de beoordeling van geluidsbelasting op een stiltegebied.

4.2.4. Verweerder heeft pas ter zitting van 4 mei 2023 inzichtelijk gemaakt wat de geluidsbelasting van de beide podia in het stiltegebied op dat stiltegebied is. Het stiltegebied omvat bijna het gehele Waddengebied en volgens verweerder wordt slechts een klein deel van het totale stiltegebied blootgesteld aan het geluid van de beide podia. De rechtbank is echter van oordeel, anders dan verweerder, dat een aanzienlijk deel van het stiltegebied op het eiland Terschelling aan een hoge geluidsbelasting wordt blootgesteld, voor de periode van meerdere dagen. Hierbij is verder geen inzicht verschaft in de mate waarin de opbouw en afbouw van het evenement tot een extra geluidsbelasting in het stiltegebied leiden. Het enkele feit dat de extra geluidsbelasting op het gebied van tijdelijke aard is, acht de rechtbank niet doorslaggevend. De rechtbank overweegt daarbij dat het hier gaat om een periode van ongeveer 10 dagen. Een dergelijke periode is weliswaar tijdelijk maar kan niet zonder meer worden gekarakteriseerd als kortdurend. Wellicht ten overvloede merkt de rechtbank daarbij nog op dat verweerder ook geen inzicht heeft op de geluidsbelasting van de podia die buiten het stiltegebied liggen en het geluid wat daar wordt geproduceerd. Voor die podia is weliswaar geen geluidsontheffing nodig omdat ze buiten het stiltegebied liggen maar dat betekent nog niet dat die extra geluidsbelasting niet relevant zou zijn in de beoordeling van de geluidsbelasting door de podia die in het gebied liggen. De rechtbank wijst er in dat verband nog op het feit dat in het stiltegebied sinds de jaren '70 een motorcrossterrein aanwezig. Ook de activiteiten

op dit terrein hebben hun impact op het stiltegebied. Verweerder heeft zich niet -gemotiveerd- uitgelaten over deze activiteiten en eventuele cumulatie van geluid in het gebied.

4.2.5. Terecht stelt verweerder dat het beleidsruimte heeft om een dergelijke ontheffing te verlenen. Het enkele feit dat geen normen zijn vastgelegd betekent naar het oordeel van de rechtbank echter niet dat normen geen rol zouden kunnen of moeten spelen. Met eisers en eiseressen is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij de onderhavige besluitvorming moet bepalen wat aanvaardbaar is, dit tegen de achtergrond van de bedoeling van de PMV, namelijk het creëren van een gebied waar geluidhinder wordt voorkomen of beperkt. Nu verweerder dit heeft nagelaten ontbeert het besluit in dat opzicht eveneens een draagkrachtige motivering.

4.2.6. De rechtbank is gelet op al het voorgaande van oordeel dat sprake is van een onzorgvuldige voorbereiding van het besluit, een besluit waaruit blijkt dat de verschillende betrokken belangen onvoldoende tegen elkaar zijn afgewogen en een motivering die onvoldoende draagkrachtig is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 870

CRvB, 12-10-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1957](#)

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 10 aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. AANSTELLINGSBESLUIT. In de akte van aanstelling moet, voor zover van toepassing, de rang waarin de betrokkene wordt aangesteld worden vermeld. Dit betekent dat in het besluit de rang van appellante moet worden opgenomen. De Raad vernietigt het besluit van 19 januari 2022 voor zover daarin niet staat dat appellante wordt aangesteld in de rang van hoofdagent. De Raad neemt in het besluit van 13 december 2021 op dat appellante wordt aangesteld in de rang van hoofdagent en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van het besluit van 19 januari 2022. Verzoek om schadevergoeding afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 871

MK Rechtbank Gelderland, 19-10-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:5713](#)

Raad van bestuur van het Uww.

Wet WIA 84

WIA. EIGENRISICODRAGER. Het UWV heeft ten onrechte de WGA-uitkering van de ex-werknemer op eiseres verhaald.

10. Het geschil spitst zich toe op de vraag of eiseres na het faillissement van [F] en de overgang van (een deel van) [F] naar [I] B.V. garantsteller is gebleven voor de WGA-uitkering van de ex-werknemer. Gelet op het bepaalde in artikel 84, derde en vijfde lid, van de Wet WIA (oud), moet

daarbij beoordeeld worden of er sprake was van een gehele of een gedeeltelijke overgang van [F] naar [I]. [...]

11. Gelet op haar conclusie dat er sprake is van een gehele overgang van onderneming van [F] naar [I], komt de rechtbank tot het oordeel dat het risico van de betaling van de WGA-uitkering van de ex-werknemer daardoor, op grond van het bepaalde in artikel 84, derde tot en met vijfde lid, van de Wet WIA, met ingang van 5 juli 2014 is overgegaan naar [I]. Het gevolg daarvan is dat eiseres met ingang van 5 juli 2014 niet meer kan worden aangemerkt als garantsteller voor deze WGA-uitkering. Het UWV heeft daarom ten onrechte de WGA-uitkering van de ex-werknemer over de maand maart 2020 op eiseres verhaald.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 872

MK CRvB, 26-09-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1907](#)

college van burgemeester en wethouders van Altena.

Participatiewet (PW) 59 lid 2

PARTICIPATIEWET. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. MEDETERUGVORDERING.

BELANGENAFWEGING. I.c. is voldoende feitelijke grondslag om een gezamenlijke huishouding aannemelijk te achten. Uit de tekst van artikel 59, tweede lid, van de PW ('kan') volgt dat het college niet verplicht is de kosten van bijstand mede terug te vorderen van appellant. Dit betekent dat het college bij de uitoefening van zijn bevoegdheid tot terugvordering een belangenafweging moet maken. De gemachtigde van het college heeft in dat verband verklaard dat er geen, dan wel geen kenbare belangenafweging heeft plaatsgevonden. De Raad is dan ook van oordeel dat het bestreden besluit niet is gebaseerd op een deugdelijk onderzoek naar de bij het besluit betrokken belangen en een draagkrachtige motivering. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2023, 873

MK CRvB, 12-10-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1885](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 14 lid 5

NOW-1. DEFINITIEVE VASTSTELLING TEGEMOETKOMING. TERUGVORDERING. In het geval van betrokkene was de minister bevoegd om de subsidie lager vast te stellen op grond van artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder d, van de Awb op de grond dat de subsidieverlening anderszins onjuist was en de subsidieontvanger dit wist of behoorde te weten. Afweging van

de nadelige gevolgen van het besluit in verhouding tot het doel daarvan leidt tot de conclusie dat het vaststellen van de subsidie op een lager bedrag dan bij het besluit van 10 april 2020 is verleend, niet onevenredig is. Het besluit, waarbij de minister de definitieve tegemoetkoming van betrokkene op grond van de NOW-1 heeft vastgesteld op € 0,- en een bedrag van € 21.258,- heeft teruggevorderd, blijft dus in stand.

JnB 2023, 874

MK CRvB, 12-10-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1891](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Tweede tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-2) 8 lid 9 **NOW-2. DEFINITIEVE VASTSTELLING TEGEMOETKOMING. TERUGVORDERING. AANVRAAG ONTSLAGVERGUNNING WEGENS BEDRIJFSECONOMISCHE REDENEN.** Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, heeft de minister terecht geconcludeerd dat sprake is van een ontslagaanvraag in de zin van artikel 8, negende lid, van de NOW-2 in de periode van 1 juni 2020 tot en met 30 september 2020, het tijdvak waarover subsidie is verleend, en dat dit voor betrokkene leidt tot een correctie van de vaststelling van de subsidie omdat de ontslagaanvraag niet binnen de daarvoor gestelde termijn is ingetrokken. Het besluit, waarbij de minister de definitieve tegemoetkoming van betrokkene op grond van de NOW-1 heeft vastgesteld op € 0,- en een bedrag van € 35.596,- heeft teruggevorderd, blijft in stand.

JnB 2023, 875

MK CRvB, 12-10-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1886](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Vierde tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-4)

NOW-4. TEGEMOETKOMING IN DE LOONKOSTEN. De afwijzing van de aanvraag van appellante voor een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-4 blijft in stand.
2. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten. De rechtbank heeft vastgesteld dat appellante niet betwist dat de minister de bepalingen van de NOW-4 juist heeft toegepast, maar wil dat in haar geval de bepaling over de referentiemaand buiten toepassing wordt gelaten. De rechtbank heeft artikel 8, tweede lid, van de NOW-4, terughoudend getoetst. De rechtbank heeft daarbij, onder meer, als volgt overwogen.

2.1.1. De minister heeft bewust gekozen voor februari 2021 als referentiemaand omdat deze maand de meest representatieve maand is voor de tijdvakken waarover de subsidie wordt verleend (juli tot en met september 2021). Bovendien waren de loongegevens over februari vastgesteld in de polisadministratie van het Uvw, nog voor de bekendmaking van de verlenging van het steun- en herstellepakket van de NOW-4, wat risico's op misbruik en oneigenlijk gebruik vermindert. Naar aanleiding van vragen van de Tweede Kamer over de NOW-3, heeft de minister erkend dat er werkgevers zijn die in de gekozen referentiemaand een niet-representatieve loonsom hebben, maar ziet hij geen mogelijkheid om uit te wijken naar een andere referentiemaand. Het bieden van een keuze van een referentiemaand is uitvoeringstechnisch niet mogelijk. Daarbij heeft de minister overwogen dat het opnemen van een andere referentiemaand zou betekenen dat er een grote herstelactie zou moeten plaatsvinden. Dat zou betekenen dat de uitbetaling van voorschotten een substantiële vertraging zou oplopen. De minister betreurt het dat werkgevers hierdoor mogelijk NOWsubsidie mislopen, maar hij ziet geen oplossing voor dit probleem zonder dat dit te grote risico's

meebrengt voor de huidige uitvoering van regelingen. De rechtbank heeft geoordeeld dat deze toelichting onverkort van toepassing is op de NOW-4.

2.1.2. Omdat appellante ook enige overeenkomsten met seizoensgebonden bedrijven vertoont, heeft de rechtbank ook de discussie over seizoensgebonden bedrijven betrokken bij haar oordeel. Met betrekking tot seizoensgebonden bedrijven heeft de minister aanleiding gezien om in de NOW-1 een wijziging aan te brengen voor wat betreft de subsidievaststelling, zodat subsidie kon worden ontvangen op basis van de loongegevens over maart tot en met mei 2020, in plaats van januari 2020. Voor de latere NOW-regelingen heeft de minister er echter bewust voor gekozen om geen alternatieve referentiemaand aan te nemen voor seizoensgebonden bedrijven. Daarbij heeft de minister overwogen dat verondersteld mag worden dat seizoenswerkgevers naarmate de tijd is gevorderd hun werkzaamheden meer in lijn met de huidige crisissituatie hebben kunnen brengen. Uit de toelichting van de minister blijkt dat de regelgever aandacht heeft gehad voor de eventueel nadelige gevolgen van de snelheid waarmee de regeling tot stand is gebracht en voor de gevolgen van een eenvoudige en snelle uitvoering van de keuze voor een bepaalde referentiemaand. De minister heeft bewust afgezien van een regeling voor seizoensarbeid. Zoals de Raad in haar uitspraak van 14 juli 20221 heeft overwogen, kan in sommige gevallen de keuze voor een bepaalde referentiemaand nadelig uitpakken voor werkgevers. Dit neemt echter niet weg dat doorslaggevende betekenis toekomt aan de uitdrukkelijke bedoeling van de minister en de in dat verband gemaakte keuze voor de dwingend vastgestelde referentiemaand. Hoewel aan deze uitspraak een besluit over de NOW-3 ten grondslag lag, is deze overweging naar het oordeel van de rechtbank onverkort van toepassing voor de NOW-4.

2.1.3. Gelet op voorgaande overwegingen bestaat voor de rechtbank geen aanleiding om, met toepassing van een terughoudende exceptieve toets, artikel 8, tweede lid, van de NOW-4 in strijd te achten met het evenredigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel. Er bestaat volgens de rechtbank dan ook geen aanleiding om deze bepaling buiten toepassing te laten.

Het hoger beroep van appellante [...]

4.3. Niet in geschil is dat appellante in de maand februari 2021 geen loonkosten had.

4.4. De gronden in hoger beroep zijn in essentie een herhaling van wat appellante in beroep heeft aangevoerd. Zij heeft geen nieuwe of andere argumenten aangevoerd. Omdat het oordeel van de rechtbank en de uitgebreide motivering waarop dat oordeel berust, geheel worden onderschreven, volstaat de Raad met een verwijzing daarnaar.

[...] De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de afwijzing van de aanvraag van appellante voor een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-4 in stand blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Evenementenvergunning

JnB 2023, 876

Rechtbank Noord-Nederland, 13-10-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:4163](#)

burgemeester van Terschelling, verweerder.

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 1:8, 2.25

APV. EVENEMENTENVERGUNNING. Weigering evenementenvergunning voor meerdaags muziek-evenement (hierna: it Eilân). Het begrip “bescherming van het milieu” zoals in de APV opgenomen, ziet niet op de bescherming van het milieu in relatie tot natuur maar op de bescherming van het woon- en leefklimaat van mensen. Verwijzing naar ABRS 17 juni 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1855](#). Aanvullende bescherming via de APV kan daarom niet geboden worden. I.c. is onvoldoende gemotiveerd dat het risico van het gebruik van grote accupakketten, zoals hier aan de orde, zo groot is dat dit aan vergunningverlening in de weg staat. Mede gelet op het feit dat de bescherming van het Natura 2000 -gebied niet meegenomen kan worden als dragende overweging, wordt het besluit ook op dit punt ontoereikend gemotiveerd geacht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2023, 877

Rechtbank Den Haag, 26-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:14386](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6 lid 2

Besluit studiefinanciering 2000 (Bsf 2000) 12f

STUDIEFINANCIERING. VERZOEK KWIJTSCHELDING AANVULLENDE BEURS. I.c. ziet de rechtbank in hetgeen eiseres heeft aangevoerd grond voor het oordeel dat (het gevolg van) de weigering om van het oorspronkelijke besluit terug te komen, evident onredelijk is. Het bestreden besluit wordt daarom vernietigd. Op grond van het voorgaande kan de rechtbank niet anders concluderen dan dat eiseres in aanmerking dient te komen voor kwijtschelding van (een deel van) de aanvullende beurs. De rechtbank zal verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 878

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 16-10-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:9666](#)

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, het CBR.

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 131 onder b, 134 lid 2

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 6, 27 onder b

Regeling eisen geschiktheid 2000 paragraaf 8.8

Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer 3 lid 1 onder b

WEGENVERKEERSWET. ONGELDIGVERKLARING RIJBEWIJS. DRUGSMISBRUIK.

I.c. heeft het CBR naar voorlopig oordeel het rapport van de psychiater aan het ongeldig verklaren van verzoekers rijbewijs ten grondslag mogen leggen. Dat verzoeker zelf vindt dat hij een tolerantie heeft opgebouwd tegen de effecten van cannabis en daarom geen negatief effect op zijn rijvaardigheid verwacht, is niet relevant voor het besluit van het CBR. Er is geen aanleiding om te twijfelen aan de door het CBR ter zitting gegeven toelichting op de bij het bloedonderzoek aangetoonde verhoogde THC-COOH waarde die impliceert dat verzoeker ten tijde van het onderzoek recent cannabis had gebruikt. Daarbij is toegelicht dat weliswaar nog gedurende langere tijd afvalstoffen van cannabis in het lichaam aanwezig kunnen zijn bij gebruikers -zoals verzoeker - die dit langdurig hebben gebruikt, maar dat bij het bloedonderzoek niet deze afvalstoffen worden gemeten, maar de stoffen in cannabis die direct invloed hebben op het rijgedrag van een bestuurder. Het CBR mocht zich op het rapport baseren en het CBR is daarom bevoegd om het rijbewijs ongeldig te verklaren. Afwijzing van het verzoek.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 879

MK ABRS, 18-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3793](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Associatieovereenkomst EEG-Turkije

Besluit nr. 1/80 6, 7, 13, 14

Vb 2000 3.86

BESLUIT 1/80. Standstillbepaling staat niet in de weg aan intrekking verblijfsvergunning vanwege openbare orde. De met dat beroep aangevochten nieuwe beperking, waardoor het mogelijk is om een verblijfsrecht ook na twintig jaar rechtmatig verblijf te beëindigen, is namelijk gerechtvaardigd om redenen van openbare orde, geschikt om de openbare orde te waarborgen en gaat niet verder dan daarvoor nodig is.

Inleiding

1. De vreemdeling heeft de Turkse nationaliteit en verblijft vanaf 1981, dus meer dan twintig jaar, rechtmatig in Nederland. Niet in geschil is dat hij rechten ontleent aan artikel 7 van Besluit nr. 1/80 en een daarmee samenhangend verblijfsrecht heeft. De staatssecretaris heeft het verblijfsrecht beëindigd omdat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

1.1. De zaak draait om een aanscherping van artikel 3.86 van het Vb 2000. Volgens die bepaling, gelezen in samenhang met artikel 22, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en artikel 3.98 van het Vb 2000, kan een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd worden ingetrokken als de houder daarvan bij onherroepelijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waarvoor een gevangenisstraf van drie jaren of meer kan worden opgelegd, en de totale duur van de opgelegde straffen hoog genoeg is ten opzichte van de duur van zijn rechtmatig verblijf in Nederland (hierna: de glijdende schaal).

1.2. Tot 1 juli 2012 kon de staatssecretaris een verblijfsvergunning niet meer intrekken als de desbetreffende vreemdeling twintig jaar rechtmatig in Nederland verbleef. Met ingang van 1 juli 2012 is de glijdende schaal aangescherpt en is zo'n intrekking wel mogelijk. De vreemdeling betoogt dat deze aanscherping voor hem niet geldt, omdat deze een 'nieuwe beperking' is als bedoeld in artikel 13 van Besluit nr. 1/80, de zogenoemde standstill-bepaling. De staatssecretaris stelt echter dat de vreemdeling zich niet op die bepaling kan beroepen en dat artikel 14 van Besluit nr. 1/80 een rechtvaardigingsgrond biedt voor de aanscherping van de glijdende schaal.

1.3. Bij de verwijzingsuitspraak van 23 juni 2021 heeft de Afdeling in deze zaak en de zaken nrs. [201809107/1/V2](#) en [201906006/1/V2](#) prejudiciële vragen gesteld over de artikelen 13 en 14 van Besluit nr. 1/80. Deze uitspraak gaat over wat het Hof daarop heeft geantwoord en wat dit betekent voor deze zaak. Omdat de Afdeling de drie verwijzingszaken gevoegd heeft behandeld, betreft zij in deze uitspraak ook de zienswijzen die de vreemdelingen in de twee andere verwijzingszaken op het arrest van 9 februari 2023 [S, E en C, [ECLI:EU:C:2023:77](#)] (hierna: het arrest) hebben gegeven. [...] Kan de vreemdeling zich op artikel 13 van Besluit nr. 1/80 beroepen? [...]

3.2. Uit deze antwoorden van het Hof volgt dat de vreemdeling een beroep kan doen op artikel 13 van Besluit nr. 1/80, ook al ontleent hij zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan artikel 7 van Besluit nr. 1/80 en vormt hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De rechtbank heeft ten onrechte anders overwogen.

Kan de nieuwe beperking worden gerechtvaardigd en zo ja, onder welke voorwaarden?

4. Dit neemt niet weg dat artikel 13 van Besluit nr. 1/80 ingevolge artikel 14 wordt toegepast onder voorbehoud van beperkingen die zijn gerechtvaardigd om redenen van openbare orde. Vraag is of de aanscherping van de glijdende schaal, waardoor een verblijfsrecht ook na twintig jaar rechtmatig verblijf kan worden beëindigd, op deze manier kan worden gerechtvaardigd. In dat geval houdt het oordeel van de rechtbank dat het beroep op artikel 13 van Besluit nr. 1/80 niet slaagt, uiteindelijk toch stand.

4.1. Zoals de Afdeling in haar verwijzingsuitspraak, onder 14, heeft overwogen, is de aanscherping van artikel 3.86 van het Vb 2000 ingegeven door gewijzigde maatschappelijke opvattingen over de bescherming van de openbare orde. Aan het Hof heeft zij gevraagd of deze achtergrond een rechtvaardiging kan bieden in de zin van artikel 14 van Besluit nr. 1/80, en of daarbij voldoende is dat de aanscherping het doel van de openbare orde dient, of dat ook vereist is dat de aanscherping geschikt is om dat doel te bereiken en niet verder gaat dan daarvoor nodig is. [...]

4.3. Hieruit volgt dat gewijzigde maatschappelijke opvattingen een rechtvaardiging kunnen opleveren voor het aanscherpen van nationale openbare-ordebepalingen, mits de aanscherping geschikt is om het doel van de openbare orde te waarborgen en niet verder gaat dan daarvoor nodig

is. De Afdeling toetst hierna in algemene zin of de aanscherping van de glijdende schaal voldoet aan deze eisen.

Is de nieuwe beperking geschikt en noodzakelijk? [...]

4.5. Het betoog dat de nieuwe beperking niet geschikt is om het doel van de openbare orde te dienen, slaagt niet. Dat er hoge eisen worden gesteld aan de beëindiging van een verblijfsrecht, zeker als een vreemdeling langer dan twintig jaar rechtmatig in Nederland verblijft, neemt namelijk niet weg dat de staatssecretaris sinds 1 juli 2012 meer mogelijkheden heeft om de openbare orde te beschermen dan daarvoor. Op voorhand valt niet uit te sluiten dat de staatssecretaris daarvan gebruik moet maken, ook als de betrokken vreemdeling twintig jaar of langer in Nederland verblijft. Te denken valt aan de situatie dat minder vergaande maatregelen, zoals de oplegging van een ISD-maatregel, niet blijken te werken. Dat de vereisten voor beëindiging van het verblijfsrecht streng zijn en de glijdende schaal volgens voormeld WODC-onderzoek vooral effectief is bij vreemdelingen die hooguit vijf jaar rechtmatig in Nederland verblijven, maakt de nieuwe beperking dan ook niet ongeschikt. Veeleer draagt dit bij aan de hieronder gegeven conclusie dat de nieuwe beperking niet verder gaat dan nodig is ter bescherming van de openbare orde.

4.6. Bij de beoordeling van de vraag of de nieuwe beperking verder gaat dan nodig is, moet worden gezien of de aanscherping voorziet in een voorafgaande en individuele beoordeling waarbij rekening wordt gehouden met de grondrechten van de betrokken vreemdeling, de rechten die hij ontleent aan Besluit nr. 1/80, en het evenredigheidsbeginsel (arrest, punt 75).

4.7. De staatssecretaris betoogt terecht - mede in het licht van de in het arrest, punt 76, genoemde relevante factoren - dat de aanscherping van artikel 3.86 van het Vb 2000 in een dergelijke beoordeling voorziet. Artikel 3.86 van het Vb 2000, zoals aangescherpt per 1 juli 2012, vereist voor beëindiging van een verblijfsrecht namelijk niet alleen dat wordt voldaan aan de eisen van de glijdende schaal, maar ook dat de beëindiging geen strijd oplevert met artikel 8 van het EVRM. Als Besluit nr. 1/80 van toepassing is, vereist artikel 3.86 van het Vb 2000 bovendien - net als artikel 14 van Besluit nr. 1/80 - dat het persoonlijke gedrag van de vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ten slotte geldt dat de beëindiging van het verblijfsrecht van een Turkse vreemdeling valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, en om die reden altijd moet voldoen aan het evenredigheidsbeginsel (zie bijvoorbeeld het arrest van het Hof van 12 december 2019, [ECLI:EU:C:2019:1072](#), punt 64) en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De beoordeling of aan deze eisen, die zijn toegespitst op de persoon van de betrokken vreemdeling, is voldaan, moet de staatssecretaris verrichten voordat hij besluit om het verblijfsrecht te beëindigen. De conclusie is daarom dat de nieuwe beperking niet verder gaat dan nodig is.

4.8. De omstandigheid dat Nederland lange tijd uit de voeten kon met de oude, niet-aangescherpte glijdende schaal, leidt niet tot een ander oordeel. [...]

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2023, 880

MK ABRS, 20-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3886](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14 lid 2

MVV. Afwijzing. Dat de vreemdeling inmiddels asiel heeft aangevraagd en de staatssecretaris in die procedure ambtshalve beoordeelt of de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning in het kader van nareis, maakt ook niet dat de vreemdeling geen belang meer heeft bij haar bezwaar, omdat nog niet vaststaat dat de staatssecretaris die verblijfsvergunning aan de vreemdeling heeft verleend.

1. De vreemdeling klaagt in haar grief terecht over het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris terecht het door de vreemdeling gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk heeft verklaard wegens het ontbreken van belang. De rechtbank is tot dat oordeel gekomen, omdat de vreemdeling inmiddels in Nederland verblijft en de machtiging tot voorlopig verblijf, die is bedoeld voor de toegang tot Nederland, dus niet meer nodig is. Het rechtsgevolg van een machtiging tot voorlopig verblijf is echter meer dan alleen toestemming om toegang te krijgen tot Nederland. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 23 juni 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1776](#), onder 1. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 verleent de staatssecretaris de houder van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf namelijk ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder dezelfde beperking als die waaronder de staatssecretaris de machtiging tot voorlopig verblijf heeft verleend. Dat de vreemdeling inmiddels asiel heeft aangevraagd en de staatssecretaris in die procedure ambtshalve beoordeelt of de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning in het kader van nareis, maakt ook niet dat de vreemdeling geen belang meer heeft bij haar bezwaar, omdat nog niet vaststaat dat de staatssecretaris die verblijfsvergunning aan de vreemdeling heeft verleend. De rechtbank heeft dus ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling geen belang meer heeft bij haar bezwaar, omdat zij al in Nederland is en asiel heeft aangevraagd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 881

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-10-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:15961](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 6

Richtlijn 2011/95/EU 13

ASIEL. Prejudiciële vragen aan het HvJEU over artikel 6 van de Procedurerichtlijn en artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn en de ingangsdatum van een te verstrekken asielvergunning.

De rechtbank verzoekt het HvJEU bij wijze van prejudiciële beslissing antwoord te geven op de volgende vragen:

I. Komt aan artikel 6 van de Richtlijn 2013/32/EU (Pri) relevantie toe voor de beantwoording van de vraag met welke ingangsdatum een verblijfsvergunning dient te worden verleend?

II. Zo ja, moet artikel 6 van de Procedurerichtlijn zo worden uitgelegd dat bepalend is voor de ingangsdatum van de verblijfsvergunning, de datum waarop het verzoek om internationale bescherming:

- is gedaan (artikel 6, eerste alinea van het eerste lid van de Pri); dan wel
- is geregistreerd (artikel 6, eerste alinea van het eerste lid en vijfde lid van de Pri); dan wel
- (formeel) is ingediend (artikel 6, tweede, derde en vierde lid van de Pri)?

III. Indien het doen van het verzoek niet bepalend is voor de ingangsdatum van de verblijfsvergunning, hoe verhoudt zich dat tot artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn in samenhang met overweging 21 van de considerans, gelet op het daarin opgenomen declaratoire karakter van het vluchtelingenschap?

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 882

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 10-10-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:15483](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. CYPRUS. Eiser heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat de autoriteiten van Cyprus zich niet houden aan hun verplichtingen uit de Opvangrichtlijn en eiser bij overdracht aan Cyprus geen opvang zal krijgen die voldoet aan de minimeisen. Gelet op de geconstateerde gebreken kan van eiser niet worden verwacht dat hij eerst klaagt bij de autoriteiten van Cyprus over het gebrek aan opvang, omdat dit onder deze omstandigheden niet geacht kan worden een effectief instrument te zijn. Dit betekent dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom eiser met de overgelegde stukken over de leefomstandigheden op Cyprus niet heeft aangetoond dat Cyprus de internationale verplichtingen tegenover hem niet nakomt.

JnB 2023, 883

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 12-10-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:15459](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. VOVO. Het kunnen verzoeken om opschorting van de overdracht en dus het verzoeken om een voorlopige voorziening is een instrument van rechtsbescherming voor de verzoeker om internationale bescherming, dit blijkt uit bestendige jurisprudentie van het Hof van Justitie. Verweerder kan niet verzoeken om een voorlopige voorziening om zo te voorkomen dat de overdrachtstermijn ongebruikt verstrijkt, althans een daartoe strekkend verzoek zal door de rechter worden afgewezen omdat het indruist tegen de uitgangspunten van de Dublinverordening. Omdat Nederland artikel 27, derde lid, Dublinverordening heeft geïmplementeerd, wordt de overdrachtstermijn alleen geschorst doordat en nadat een rechter hiertoe heeft beslist. De Uniewetgever heeft in artikel 27, derde lid, van de Dublinverordening geen rechtsmiddel geboden aan een beslisautoriteit om de overdrachtstermijn op te schorten. Dit zal betekenen dat aan uitspraken van de eerstelijns rechtspraak in de Dublinprocedure aanzienlijk meer gewicht zal toekomen omdat verweerder niet eigenhandig kan

bewerkstelligen dat in tweede aanleg de overdrachtstermijn wordt gestuit en de uitspraak in eerste aanleg dan dus tevens de enige rechterlijke toets van het overdrachtsbesluit zal zijn.

JnB 2023, 884

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 12-10-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:15458](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. BELGIË. Verweerder verzoekt de rechtbank de behandeling aan te houden omdat de Afdeling zitting gaat houden over “Dublin België” en verzoekt vovo toe te wijzen om te voorkomen dat de overdrachtstermijn verloopt. Verweerder overlegt antwoorden van de Belgische autoriteiten op door deze zittingsplaats in een andere procedure gestelde vragen niet en stelt deze informatie eerst ter beschikking van de Afdeling, zonder de rechtbank te informeren dat de gevraagde informatie reeds is ontvangen. Het verzoek of de rechtbank wil wachten met het doen van uitspraak totdat de Afdeling, nota bene mede op grond van de door deze zittingsplaats opgevraagde informatie, uitspraak doet, is misplaatst en duidt op een miskennis van de taak en functie van de eerstelijns rechtspraak. Vanzelfsprekend wijst de rechtbank een verzoek om haar werk niet te doen af. Het Nederlandse vreemdelingenrecht kent rechtspraak in -slechts- twee instanties en verweerder kan dus met zijn proceshouding niet bewerkstelligen dat de eerstelijns rechtspraak buiten werking wordt gesteld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2023, 885

MK ABRS, 13-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3794](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. De bewaringsrechter is niet bevoegd om een inhoudelijk oordeel te geven over de rechtmatigheid van een besluit op een asielaanvraag.

4. De staatssecretaris betoogt in zijn eerste grief terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de bewaringsrechter niet bevoegd is om een inhoudelijk oordeel te geven over de rechtmatigheid van een besluit op een asielaanvraag. Hierover wordt het volgende overwogen.

4.1. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt deze bevoegdheid niet uit het arrest C, B, en X [[ECLI:EU:C:2022:858](#)] en de in dat arrest genoemde vereisten voor een rechtmatige grensdetentie. De Afdeling verwijst voor die vereisten naar overweging 3.1 van deze uitspraak. Hieruit volgt kort gezegd dat een bewaringsrechter bij grensdetentie moet beoordelen of de procedure om een beslissing te nemen over het recht om het grondgebied te betreden met de nodige zorgvuldigheid en voortvarendheid wordt uitgevoerd.

4.2. De staatssecretaris heeft het asielverzoek in de grensprocedure behandeld. Hij heeft vervolgens binnen vier weken beslist over het recht van de verzoeker om het grondgebied te betreden. Hiermee heeft de staatssecretaris voldoende voortvarend gehandeld. Er zijn verder ook geen aanwijzingen dat de staatssecretaris de administratieve procedure niet met de nodige zorgvuldigheid en voortvarendheid heeft uitgevoerd. Zodoende is hier voldaan aan de vereisten

genoemd in het arrest C, B en X, zodat er om die reden geen sprake is van onrechtmatige grensdetentie.

4.3. In de uitspraak van 22 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2870](#), onder 4.1, heeft de Afdeling geoordeeld dat de bewaringsrechter zich in beginsel niet inhoudelijk kan uitlaten over de vraag of een asielverzoek in de grensprocedure kan worden behandeld. Uit wat hiervoor onder 4.1 is overwogen, volgt dat het arrest C, B en X van het Hof geen aanleiding geeft om deze rechtspraak aan te passen. Verder overweegt de Afdeling nog als volgt.

4.4. In paragraaf C1/2.5 van de Vc 2000 staat weliswaar dat de staatssecretaris de grensdetentie opheft als hij concludeert dat de asielaanvraag niet binnen de grensprocedure verder kan worden behandeld. Maar de rechtbank heeft hieruit ten onrechte en in strijd met de hiervoor genoemde uitspraak van 22 december 2021 afgeleid dat zij bevoegd is het afwijzend asielbesluit inhoudelijk te toetsen. Bovendien treedt zij buiten de grenzen van het geding door de rechtmatigheid te beoordelen van een ander besluit dan het besluit waartegen beroep is ingesteld. Vergelijk de Afdelingsuitspraak van 26 juli 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:858](#), onder 5. De Afdeling wijst daarnaast op haar uitspraak van 27 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1190](#), onder 2.6, waarin zij heeft overwogen dat de in artikel 94 van de Vw 2000 gestelde korte termijnen aan een zorgvuldige gelijktijdige toetsing door de rechtbank van een maatregel tot bewaring samen met een meeromvattende beschikking in de weg staat. Dat geldt evenzo voor de rechterlijke beoordeling van de rechtmatigheid van de grensdetentie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 886

MK ABRS, 17-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3825](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. ELEKTRONISCHE HANDTEKENING. De rechtbank heeft [...] terecht vastgesteld dat bij de verificatie van de elektronische handtekening onder de maatregel van bewaring de melding "Fout tijdens de verificatie van de handtekening. Handtekening bevat onjuiste, onherkenbare, beschadigde of verdachte gegevens." verschijnt. Die melding verschijnt ook bij de Afdeling als zij de maatregel van bewaring buiten het digitaal dossier opent. Gelet hierop en nu de staatssecretaris er ter zitting bij de rechtbank en in hoger beroep niet in is geslaagd aan te tonen dat de maatregel wel degelijk rechtsgeldig is ondertekend, is geen sprake van een vergelijkbare situatie als in de uitspraak van de Afdeling van 12 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:543](#).

JnB 2023, 887

MK ABRS, 24-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3885](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Bekendmaking verwijderingsbesluit. Voldoende is dat uit het verwijderingsbesluit blijkt dat het is uitgereikt. De vreemdeling moet de uitreiking met concreet tegenbewijs bestrijden, anders moet van de juistheid van de vermelding in het verwijderingsbesluit worden uitgegaan.

Deze uitspraak gaat over de vraag of de rechtbank bij de beoordeling van de rechtmatigheid van die maatregel van bewaring, terecht een oordeel heeft gegeven over de rechtsgeldigheid van de bekendmaking van het verwijderingsbesluit. Als dat zo is, dan is vervolgens de vraag of de staatssecretaris het verwijderingsbesluit rechtsgeldig aan de vreemdeling bekend heeft gemaakt. [...]

4. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank mocht toetsen of de staatssecretaris voorafgaand aan of gelijktijdig met de maatregel van bewaring het verwijderingsbesluit aan de vreemdeling heeft uitgereikt. De rechtbank heeft echter ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dat heeft gedaan. De Afdeling licht dat oordeel hierna verder toe. [...]

4.2. In deze zaak heeft de staatssecretaris een verwijderingsbesluit genomen. Door te toetsen of de staatssecretaris in deze zaak voorafgaand aan dan wel gelijktijdig met de maatregel van bewaring het verwijderingsbesluit aan de vreemdeling heeft uitgereikt, heeft de rechtbank getoetst of is voldaan aan de wettelijke vereisten voor het opleggen van die maatregel. Anders dan de staatssecretaris betoogt, heeft zij daarmee dus niet een oordeel gegeven over de rechtmatigheid van het verwijderingsbesluit, maar slechts beoordeeld of ten tijde van de maatregel dat verwijderingsbesluit in werking was getreden. De rechtbank heeft dat aspect terecht betrokken bij de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel. Dat is ook in overeenstemming met de hiervoor genoemde rechtspraak van de Afdeling.

4.3. De rechtbank heeft bij de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel echter, zoals de staatssecretaris betoogt, ten onrechte geoordeeld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het verwijderingsbesluit daadwerkelijk aan de vreemdeling heeft uitgereikt.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 20 oktober 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU2844](#), onder 2.4.1, volgt dat voldoende is dat uit het verwijderingsbesluit blijkt dat het is uitgereikt. De vreemdeling moet de uitreiking met concreet tegenbewijs bestrijden, anders moet van de juistheid van de vermelding in het verwijderingsbesluit worden uitgegaan.

4.4. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voorafgaand aan de maatregel van bewaring het verwijderingsbesluit aan de vreemdeling heeft uitgereikt.

Het uitreikingsblad waar de staatssecretaris naar verwijst, hoort bij het verwijderingsbesluit. Op dat uitreikingsblad staan namelijk het V-nummer en de identiteitsgegevens van de vreemdeling. Ook staat erop dat het hoort bij het besluit van 8 september 2021. Uit het uitreikingsblad blijkt voldoende dat het verwijderingsbesluit op 9 september 2021 aan de vreemdeling persoonlijk is uitgereikt. Het is duidelijk dat het uitreikingsblad is binnengekomen bij de Penitentiaire Inrichting (PI) Alphen aan den Rijn. Op het uitreikingsblad staat namelijk een stempel van die PI. Op de datum die op het uitreikingsblad staat, was de vreemdeling in de PI Alphen aan den Rijn gedetineerd. Hij moet daar dus aanwezig zijn geweest toen het verwijderingsbesluit is uitgereikt. Daarnaast staan onder het hokje 'uitgereikt' de datum 9 september 2021 en de naam van de persoon die het verwijderingsbesluit heeft uitgereikt, met daarbij diens handtekening. Ook staat er een handtekening op het stippelijntje boven de tekst '(handtekening vreemdeling)'.

De vreemdeling heeft de informatie op het uitreikingsblad niet met concreet tegenbewijs bestreden. Zijn enkele verwijzing naar zijn gestelde andere handtekening op zijn Letse identiteitsbewijs, maakt dat niet anders. Daarnaast heeft de vreemdeling erop gewezen dat de hokjes met 'uitgereikt' en 'in persoon uitgereikt, waarbij de strekking van het besluit met de hulp van een tolk in een voor betrokkene begrijpelijke taal is meegedeeld' niet zijn aangekruist. Dat die hokjes niet zijn aangekruist is weliswaar juist, maar ook dat maakt niet dat aan de juistheid van de overige informatie op het

uitreikingsblad moet worden getwijfeld.

4.5. Het voorgaande betekent dat van de juistheid van de vermelding op het uitreikingsblad bij het verwijderingsbesluit moet worden uitgegaan. Het verwijderingsbesluit is op rechtsgeldige wijze uitgereikt en in werking getreden.

[Naar inhoudsopgave](#)